

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. [...] S.A. w U.

przeciwko N. [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego N. [...] od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 kwietnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego

obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Skarżący odniósł wyżej omówione przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do pojęcia stanów nagłych wymagających udzielenia świadczenia zdrowotnego (w szczególności kardiochirurgicznego), wiążąc je odpowiednio z art. 19 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 581 z późn. zm.) w zw. z art. 5 pkt 33 tej ustawy i art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 757 z późn. zm.) oraz art. 19 ust. 1 i 4, art. 5 pkt 33 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zw. z art. 3 pkt 8 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Dodatkowo, za istotne zagadnienie prawne uznał, czy wycena zapłaty takich świadczeń - w razie braku umowy z N. [...] - może nastąpić w oparciu o wycenę jak za świadczenia udzielone w oparciu o zawartą umowę. Jednakże rozbudowana argumentacja przedstawiona przez skarżącego, w tym nawiązująca do orzecznictwa wydanego w oparciu o poprzednią regulację, nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionych zagadnień prawnych, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi czy rozbieżnościami w orzecznictwie. Problemy te wielokrotnie były przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzące wątpliwości nie wymagają dalszych rozważań (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt III CSK 455/14, www.sn.pl; wyrok SN z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt IV CSK 343/14, www.sn.pl).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01,

OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący w ramach tej przesłanki wskazał, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 382 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., a także art. 386 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest argumentów, które wskazywałyby na takie rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym. Argumentacja skarżącego sprowadza się w istocie do polemiki z dokonanymi ustaleniami.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek powódki o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego podlega oddaleniu, bowiem odpowiedź na skargę kasacyjną została wniesiona po upływie terminu. Odpis skargi kasacyjnej wraz z pouczeniem o odpowiedzi doręczono w dniu 21 lipca 2015 r. (k. 1967, a nie jak twierdzi pełnomocnik powódki w dniu 22 lipca 2015 r.), a odpowiedź na skargę została wniesiona w dniu 5 sierpnia 2015 r. (koperta - k. 1991), tj. dzień po upływie terminu. Pismo procesowe, zawierające odpowiedź na skargę kasacyjną, wniesione po upływie terminu do jej wniesienia, nie wywołuje, jako spóźnione, skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną. Należy je traktować wyłącznie jako pismo przedstawiające stanowisko w sprawie.